

Μπουκώνομαι
Με το πικρό και το γλυκό,
Πριν,
εκείνο το πράγμα,
εκείνο το πράγμα,
έξω
Έρθει.

Ούτζερου Νουνάκαλ, «Δεν είναι του στιλ μου»

Ένα κοράκι με κίτρινο μάτι την παρακολουθούσε καχύποπτα από τον κεραυνοβολημένο ευκάλυπτο.

Το κοράκι ήταν ο θάνατος.

Αν το κοράκι έκραζε, ήταν νεκρή. Αν πετούσε προς τον Τζάκο κι αυτός γυρνούσε να κοιτάζει, ήταν νεκρή.

Το κοράκι την παρατηρούσε με μισογυρισμένο κεφάλι.

Σύρθηκε μέσα στα χόρτα, έφτασε στον κορμό του δέντρου, σταμάτησε και πήρε ανάσα.

Σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό της με το κάτω μέρος από το μπλουζάκι της, μετά ρούφηξε την υγρασία από το ύφασμα όσο καλύτερα μπορούσε.

Συγκεντρώθηκε για ένα λεπτό και έπειτα πέρασε έρποντας δίπλα από το δέντρο, ώσπου έφτασε στο σημείο που τελείωναν οι θάμνοι. Τώρα, ανάμεσα σ' αυτήν και τον Τζάκο δεν υπήρχε τίποτα άλλο από την παραλία. Καθόλου βλάστηση. Καμία κάλυψη. Δεν είχε νόημα να έρπει πια.

Αργά, πολύ αργά, σηκώθηκε όρθια.

Μετέφερε προσεκτικά τη ματσέτα από το αριστερό χέρι στο

δεξί. Ήταν ένα βαρύ παλιό πράγμα, γεμάτο σκουριά. Έπιασε τη σκισμένη ξύλινη λαβή ελπίζοντας να μη γίνει κομμάτια όταν θα χτυπούσε.

Σταθεροποιήθηκε και προχώρησε προσεκτικά.

Είχε ξανασκοτώσει – σολομούς, πέστροφες, πάπιες.

Τώρα όμως τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Πολύ διαφορετικά.

Έπρεπε να σκοτώσει άνθρωπο.

Ο Τζάκο καθόταν με την πλάτη στραμμένη προς το μέρος της, καβάλα στο βαρέλι του πετρελαίου. Το παλιό τουφέκι στον ώμο του φαινόταν θανατηφόρο, ακόμα κι από τόση απόσταση.

Προχώρησε πιο κοντά, με αργό ρυθμό, ξυπόλυτη πάνω στις πέτρες και το χαλίκι.

Στον κόλπο, κάτι τεράστιο κινήθηκε κάτω από το νερό, όχι μακριά από την ακτή. Από την επιφάνεια του νερού ξεπρόβαλε το σημαδεμένο ραχιαίο πτερύγιο ενός μεγάλου λευκού καρχαρία. Είχαν δίκιο που δεν προσπάθησαν να κολυμπήσουν για να σωθούν. Τον είδε και ο Τζάκο. Στάθηκε όρθιος, έβγαλε το τουφέκι από τον ώμο του και τον πυροβόλησε. Το όπλο εκπυρσοκρότησε με έναν τρομερό κρότο που διέλυσε την ησυχία. Ερωδιοί και γλάροι σηκώθηκαν από τους λασπότοπους.

Κοίταξε πίσω το κοράκι.

Δεν είχε τρομάξει. Καθόταν ακόμη ατάραχο στο ψηλότερο κλαδί του μαυρισμένου δέντρου και την κοίταζε λοξά. Είχε ξαναδεί τέτοιες σκηνές στο παρελθόν. Σίγουρα περίμενε ότι γρήγορα θα υπήρχαν ψοφίμια για να φάει.

Ο Τζάκο είχε αστοχήσει. «Γαμώτο!» είπε και απέμεινε εκεί κρατώντας το τουφέκι με τα δύο χέρια, καθώς ο καρχαρίας κολύμπησε στον κόλπο και χάθηκε από τα μάτια του.

Ήταν σίγουρη ότι θα άφηνε το όπλο στην άκρη, αλλά δεν το έκανε.

Απλώς στεκόταν εκεί, κοιτάζοντας το νερό.

Η Ολίβια ήταν ακόμα σωριασμένη μπροστά του, σχεδόν αναίσθητη.

Το γουόκι τόκι σφύριζε.

Ο Τζάκο τράβηξε πίσω το κλείστρο του τουφεκιού κι ένα μπρούντζινο φυσίγγιο πετάχτηκε στην άμμο. Έσπρωξε ξανά το κλείστρο εμπρός και μια νέα σφαίρα γλίστρησε στη θαλάμη.

Ήταν σίγουρη ότι, αν έκανε τον παραμικρό θόρυβο τώρα κι εκείνος γύριζε, θα της έριχνε κατευθείαν στο στήθος. Ήξερε από όπλα, προσποιούνταν ότι της άρεσαν για να περνάει χρόνο με τον πατέρα της. Και ήξερε ότι το τραύμα εξόδου από μια σφαίρα .303 από τέτοια απόσταση θα είχε μέγεθος μπάλας του μπέιζμπολ.

Έμεινε ακίνητη, περιμένοντας να ξαναβάλει ο Τζάκο το τουφέκι στον ώμο, αλλά αυτός συνέχισε να κοιτάζει τη θάλασσα, μουρμουρίζοντας μόνος του.

Ο ήλιος ήταν πίσω της και η σκιά της πλησίαζε αργά αργά στο οπτικό πεδίο του Τζάκο. Δεν της άρεσε αυτό. Αν υπήρχε άλλος τρόπος να τον πλησιάσει, θα τον είχε προτιμήσει, δεν υπήρχε όμως. Αν εκείνος κοίταζε λίγο πιο αριστερά, θα έβλεπε την άκρη της σιλουέτας της.

Τουλάχιστον ο άνεμος φυσούσε από τον Τζάκο προς το μέρος της, και δεν θα έφερνε τους θορύβους στα αυτιά του.

Οι γλάροι προσγειώθηκαν. Οι ερωδιοί κατέβηκαν κι αυτοί στο νερό.

Ένιωθε τον ήλιο να καίει τον εκτεθειμένο λαιμό και τα χέρια της.

Τελικά ο Τζάκο πέρασε ξανά το τουφέκι στον ώμο του και κάθισε. Έβγαλε τον αναπτήρα και τα τσιγάρα του. Άναψε ένα κι έβαλε τον αναπτήρα στην τσέπη του.

Δοκίμασε να κάνει ένα βήμα μπροστά. Η σκιά της κινήθηκε κι αυτή.

Καμία αντίδραση από τον Τζάκο. Τον είχε πλησιάσει στα πέντε μέτρα. Ο Τζάκο έγειρε πίσω και φύσηξε καπνό στον ουρανό. Εκείνη έκανε άλλο ένα βήμα προς το μέρος του. Πρώτα τα δάχτυλα των ποδιών, μετά το πέλμα, μετά η φτέρνα. Πατούσε στη γεμάτη πέτρες παραλία όσο πιο ανάλαφρα μπορούσε.

Δάχτυλα, πέλμα, φτέρνα.

Άλλο ένα βήμα.

Κι άλλο ένα.

Και ξαφνικά μια αιχμηρή μαχαιριά ολοκληρωτικού πόνου.

Ένα μυτερό θραύσμα παλιού μπουκαλιού είχε τρυπήσει τη φτέρνα της.

Δάγκωσε τα χείλη της για να μη φωνάζει. Η σκιά της ταλαντευόταν δεξιά-αριστερά, θα 'λεγες ότι προσπαθούσε να τραβήξει την προσοχή του Τζάκο. Ανοιγόκλεισε τα μάτια για να διώξει τα δάκρυα και κάθισε κάτω σταυροπόδι. Αιμορραγούσε, αλλά το γυαλί δεν είχε εισχωρήσει πολύ βαθιά. Έπιασε το θραύσμα και το έβγαλε. Έγλειψε τον αντίχειρά της κι έτριψε την πληγή, και ο πόνος άρχισε να μειώνεται. Πήρε μια επίπεδη πέτρα και πίεσε μ' αυτήν την πληγή. Η αιμορραγία ελαττώθηκε. Έπρεπε να αρκεστεί σ' αυτό. Δεν μπορούσε να κάθεται εδώ όλη μέρα.

Σηκώθηκε ξανά κι έκανε μερικά διστακτικά βήματα.

Η προδοτική σκιά της βρισκόταν πλέον στο οπτικό πεδίο του Τζάκο.

Πιο κοντά.

Μπορούσε κιόλας να διαβάσει τα γράμματα στο πίσω μέρος της γεμάτης ιδρώτα κίτρινης φανέλας του. Ένα κόκκινο αστέρι και από κάτω οι λέξεις BINTANG BEER.

Τον μύριζε τώρα, βρομούσε ιδρώτα, καπνό τσιγάρου, λάδι μηχανής.

Είχε πέσει ησυχία. Ο απόηχος του πυροβολισμού είχε χαθεί και ο μόνος ήχος που ακουγόταν ήταν το θαλασσινό νερό που έτρεχε στο κανάλι.

Στα αριστερά της, η τελευταία υποψία πρωινής ομίχλης εξατμιζόταν από τον ήλιο κι ο αέρας σαν να περίμενε την επικείμενη ζέστη. Η μέρα προμηνυόταν καυτή, η θερμοκρασία θα ξεπερνούσε τους 40°C.

Ήταν, θυμήθηκε, 14 Φεβρουαρίου. Περίεργο πώς ανατρέπεται έτσι η διαδοχή των εποχών. Στην πατρίδα της θα είχε 4°C ή και λιγότερο ακόμη.

Ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου.

Πριν από δώδεκα μήνες ακριβώς, ο Τομ είχε έρθει για το πρώτο του ραντεβού για μασάζ στην κλινική στο δυτικό Σιάτλ. Είχε χιονίσει και, όταν ξάπλωσε στο κρεβάτι, είχε ακόμα νιφάδες στα μαλλιά του.

Τι διαφορά έκανε ένας χρόνος...

Δεν είχε παιδιά τότε, ήταν στα πρόθυρα της ανεργίας και ζούσε σ' εκείνο το υγρό διαμέρισμα κοντά στην παραλία Άλκι. Τώρα ήταν παντρεμένη και υπεύθυνη για δύο παιδιά, και ετοιμαζόταν να σκοτώσει έναν άντρα τον οποίο μόλις που γνώριζε, σε μια άλλη παραλία στην άλλη άκρη του κόσμου.

Έκανε ακόμη τρία προσεκτικά βήματα και σήκωσε ψηλά τη ματσέτα.

1

Η πινακίδα έγραφε Άλις Σπρινγκς 25, Τέναντ Κρικ 531, Ντάργουιν 1.517.

Το σκέφτηκε για ένα ή δύο δευτερόλεπτα.

Αν για κάποιο λόγο έχαναν το Άλις, θα 'πρεπε να κάνουν άλλα πεντακόσια χιλιόμετρα για να βρουν φαγητό, νερό ή βενζίνη. Κοίταξε μέσα από τα παράθυρα και τις δύο πλευρές του άδειου αυτοκινητόδρομου και δεν είδε απολύτως τίποτα. Τα τελευταία είκοσι λεπτά το ραδιόφωνο πότε έπαιζε και πότε σταματούσε, αλλά τώρα το σήμα ίσως γινόταν λίγο πιο δυνατό. Άκουγε με δυσκολία τον Τζον Λένον να τραγουδάει «Here come old flat top, he come grooving up slowly».

Μπορούσε να αναγνωρίσει σχεδόν όλα τα τραγούδια των Beatles από μερικές νότες μόνο ή έναν στίχο. Οι γονείς της και σχεδόν όλοι οι υπόλοιποι στο νησί Γκους λάτρευαν τον Τζον Λένον, και καθώς δεν υπήρχε ποτέ σταθερό τηλεοπτικό σήμα και σύνδεση στο διαδίκτυο, η μουσική ήταν ακόμα σημαντικότερη εκεί. Το τραγούδι τελείωσε και ο ραδιοφωνικός παραγωγός άρχισε τη φλυαρία. «Αυτό ήταν το “Come

Together”, το πρώτο κομμάτι του *Abbey Road*. Και πριν από αυτό ακούσαμε το “Hey Jude”. Μπορεί κάποιος να μου πει σε ποιο άλμπουμ ήταν το “Hey Jude”;».

Ο παραγωγός έκανε παύση για να απαντήσουν οι ακροατές του.

«Δεν υπήρχε σε κανένα άλμπουμ, ήταν 45άρι single», ψιθύρισε η Χέδερ.

«Μπα, μην τηλεφωνήσετε. Δεν πρόκειται για διαγωνισμό. Είναι ερώτηση-παγίδα. Το “Hey Jude” δεν κυκλοφόρησε σε κανένα από τα άλμπουμ των Beatles, μόνο στις συλλογές. Λοιπόν, φίλοι μου, ελπίζω να απολαύσατε τον όμορφο καιρό τα μεσάνυχτα, που μόλις πιάσαμε τη χαμηλότερη θερμοκρασία της ημέρας – 36°C, που για σας τους παλιούς είναι 96,8°F».

Ο Τομ βόγκηξε στον ύπνο του και η Χέδερ χαμήλωσε το ραδιόφωνο. Τον περίμενε κουραστικό πρωινό και κάθε δευτερόλεπτο ύπνου θα τον βοηθούσε. Γύρισε να κοιτάξει τα παιδιά. Κοιμούνταν κι αυτά, αν και μέχρι πριν από περίπου μισή ώρα ο Όουεν κοίταζε το τηλέφωνό του ελπίζοντας παρ’ ελπίδα να πιάσει σήμα Wi-Fi στην έρημο. Η Ολίβια είχε αποκοιμηθεί πολύ νωρίτερα. Η Χέδερ βεβαιώθηκε ότι οι ζώνες ασφαλείας τους ήταν ακόμα καλά δεμένες κι έστρεψε ξανά την προσοχή της στον άδειο δρόμο.

Συνέχισε την πορεία της.

Το κιβώτιο ταχυτήτων έτριζε. Νυχτοπεταλούδες στους προβολείς. Το κροτάλισμα των τροχών του Toyota στην άσφαλτο.

Σκέφτηκε ότι οι ταινίες του Μαντ Μαξ είχαν επιδέξιο μοντάζ ώστε να μη φαίνεται η πραγματική ανία της οδήγησης

στην Αυστραλία. Το τοπίο από το Ουλούρου ήταν όλο έτσι. Σε έκανε να νοσταλγείς εκείνη την έξαψη του πρωινού μποτιλιαρίσματος στη γέφυρα του Δυτικού Σιάτλ. Κανένα άλλο όχημα εδώ, μόνο ο θόρυβος του Toyota και το ραδιόφωνο πότε να παίζει και πότε να σταματά. Δεν υπήρχαν άνθρωποι τριγύρω, αλλά σε μια πινακίδα για οδικά έργα δίπλα στη διασταύρωση είχε δει μεγάλα μπεζ σκονισμένα μηχανήματα σαν κοιμισμένα μαστόδοντα.

Συνέχισε την πορεία της ενώ άρχιζε να ανησυχεί ότι είχε πάρει λάθος στροφή. Δεν έβλεπε πουθενά πόλη ή αεροδρόμιο. Το GPS είχε πολλή ώρα να ενημερωθεί, και σύμφωνα με όσα έδειχνε είχαν χαθεί μέσα σε ένα απέραντο κενό κάπου στη Βόρεια Επικράτεια.

Η ανησυχία της μεγάλωνε καθώς το οδόστρωμα χειροτέρευε. Έψαχνε για σημάδια ζωής μπροστά της ή από τα πλαϊνά παράθυρα.

Τίποτα.

Γαμώτο, φαίνεται πως εκεί στο εργοτάξιο με τα μηχανήματα πήρε λάθος δρόμο...

Ξαφνικά, έτσι όπως έπεφταν τα φώτα των προβολέων, είδε ένα μεγάλο γκρίζο καγκουρό.

«Φτου!»

Πάτησε με δύναμη το φρένο και το Toyota σταμάτησε με ένα απότομο τράνταγμα. Ο Τομ και τα παιδιά εκσφενδονίστηκαν μπροστά και μετά τους τράβηξαν πάλι πίσω οι ζώνες ασφαλείας.

Ο Τομ βόγκηξε. Η Ολίβια κλαψούρισε. Ο Όουεν γρύλισε. Αλλά κανείς τους δεν ξύπνησε.

«Ουάου», είπε και κοίταξε το καγκουρό. Στεκόταν ακόμα

εκεί, ενάμισι μέτρο μπροστά από το αυτοκίνητο. Ένα δευτερόλεπτο ακόμα και θα είχαν πάθει σοβαρό ατύχημα. Τα χέρια της έτρεμαν, δυσκολευόταν να αναπνεύσει. Χρειάζοταν λίγο αέρα. Έβαλε το αυτοκίνητο στη νεκρά κι έσβησε τη μηχανή αφήνοντας τους προβολείς αναμμένους. Άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω. Η νύχτα ήταν ζεστή.

«Φύγε», είπε στο μεγάλο καγκουρό. «Δεν μπορώ να περάσω αν είσαι στη μέση του δρόμου».

Το καγκουρό δεν κουνήθηκε. «Δρόμο!» είπε και χτύπησε τα χέρια της.

Το καγκουρό κοίταζε ακόμη το αυτοκίνητο. Πώς γινόταν να μην καταλαβαίνει όταν του λένε «δρόμο»;

«Μπορεί να το τύφλωσαν οι προβολείς. Σβήσ' τους», ακούστηκε μια φωνή μέσα από το σκοτάδι, στα δεξιά της.

Η Χέδερ αναπήδησε και γυρίζοντας είδε έναν άντρα να στέκει στην έρημο, λίγα μέτρα μακριά της. Η Κάρολιν, όταν έμαθε ότι η Χέδερ θα πήγαινε στην Αυστραλία, την προειδοποίησε ότι εκεί υπάρχουν τα «πιο θανατηφόρα φίδια και οι πιο επικίνδυνες αράχνες του κόσμου», και όταν αυτό δεν έπιασε, της έστειλε μια λίστα ταινίες με οτοστόπερ που σκοτώνονται στην έρημο από μανιακούς δολοφόνους. «Υπάρχουν πάρα πολλές ταινίες, Χέδερ! Πρέπει να βασίζονται στην πραγματικότητα», της είπε.

Η Χέδερ είχε δει μόνο μία, τον *Απόλυτο τρόπο*, και είχε κατατρομάξει.

«Δεν ήθελα να σε τρομάξω», είπε ο άντρας. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, αλλά η φωνή του ήταν τόσο ήρεμη, ευγενική και χωρίς ίχνος απειλής, που την ηρέμησε αμέσως.

«Με συγχωρείς, τι είπες για τα φώτα;» ρώτησε.

«Οι προβολείς πρέπει να το τύφλωσαν. Σβήσ' τους και δώσ' του ένα λεπτό, θα φύγει», είπε ο άντρας.

Η Χέδερ πλησίασε στη θέση του οδηγού κι έσβησε τα φώτα. Ο άντρας περίμενε μερικές στιγμές και μετά βγήκε στον δρόμο. «Πήγαινε, μεγάλε! Φύγε από εδώ!» είπε και χτύπησε τα χέρια του. Το καγκουρό έστρεψε το κεφάλι του, τους κοίταξε και τους δύο με αδιαφορία, και μετά, με τον δικό του ρυθμό, χάθηκε μέσα στη νύχτα.

«Τι φάση! Ευχαριστώ», είπε η Χέδερ και έτεινε το χέρι της στον άντρα. Εκείνος της το έσφιξε. Ήταν γύρω στο 1,70 ύψος, εξήντα χρονών περίπου, με μαύρα σγουρά μαλλιά και φορούσε κόκκινο πουλόβερ με τζιν σορτσάκι και σαγιονάρες. Είχαν έρθει στην Αυστραλία πριν από μια εβδομάδα σχεδόν, αλλά αυτός ήταν ο πρώτος ιθαγενής που συναντούσε η Χέδερ. Εδώ, στη μέση του πουθενά.

«Φαντάζομαι δεν είσαι από δω γύρω», είπε ο άντρας.

«Όχι, όχι. Λέγομαι Χέδερ και είμαι από το Σιάτλ. Εε, στην Αμερική».

«Ρέι», συστήθηκε αυτός. «Ούτε εγώ είμαι από δω γύρω. Ερχόμαστε μόνο για το πανηγύρι. Εγώ και το σόι μου».

«Το σόι σου;»

«Ναι, ερχόμαστε κάθε χρόνο».

Τα μάτια της προσαρμόστηκαν στο σκοτάδι και είδε ότι υπήρχαν κι άλλοι ιθαγενείς στην έρημο. Ουσιαστικά ήταν ολόκληρος καταυλισμός, ίσως είκοσι ή τριάντα άτομα συνολικά. Ηλικιωμένοι και μικρά παιδιά. Οι περισσότεροι κοιμούνταν, αλλά κάποιοι κάθονταν γύρω από τα κάρβουνα μιας φωτιάς.

«Πού θέλεις να πας; Στο Άλις;» ρώτησε ο Ρέι.

«Προσπαθώ να φτάσω στο αεροδρόμιο. Αν συνεχίσω σε αυτόν τον δρόμο...»

«Όχι, δεν έχουν τοποθετήσει σωστά τις πινακίδες. Από αυτόν τον δρόμο θα κάνεις έναν μεγάλο κύκλο στην ερημιά. Γύρνα πίσω στο σημείο που είδες τα οδικά έργα και πήγαινε δεξιά. Θα είσαι στο Άλις σε δεκαπέντε λεπτά. Δεν έχει κίνηση».

«Ευχαριστώ».

Ο Ρέι απάντησε «παρακαλώ» με ένα νεύμα. Στάθηκαν αμήχανα για μια στιγμή. Η Χέδερ συνειδητοποίησε ότι δεν ήθελε να τελειώσει η συζήτηση. «Για ποιο πανηγύρι μιλάς;» ρώτησε.

«Το πανηγύρι του Άλις Σπρινγκς. Είναι το μεγάλο γεγονός της χρονιάς σε αυτά τα μέρη. Οι λευκοί δεν θέλουν να κυκλοφορούμε στην πόλη, αλλά δεν μπορούν να μας εμποδίσουν να έρθουμε για το πανηγύρι».

«Τι πανηγύρι είναι; Της πολιτείας;»

Ο Ρέι κατένευσε. «Κάτι τέτοιο, φαντάζομαι. Είναι ζωοπανήγυρη, αλλά υπάρχει φαγητό και μουσική. Λούνα παρκ για τα παιδιά. Έρχονται από εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά. Συνήθως γίνεται Ιούλιο, μα φέτος θα γίνει νωρίτερα. Έρχονται σόγια από όλη την επικράτεια, ακόμα και από το Κουίνσλαντ. Εμείς περπατάμε τρεις μέρες τώρα».

Η Χέδερ κοίταξε και πάλι με απορία το «σόν» του. Αυτοί οι άνθρωποι –γιαγιάδες, γονείς, μικρά παιδιά – περπατούσαν στην έρημο επί τρεις μέρες;

«Τα μικρά δεν έχουν ξαναδεί Αμερικανό. Θα έχουν να λένε μετά. Πειράζει να πούμε ένα γρήγορο γεια;» ρώτησε ο Ρέι.

Η Χέδερ γνώρισε την οικογένεια του Ρέι – ή τουλάχιστον

εκείνους που ήταν ξύπνιοι, την εγγονή του, τη Νίκο, τη γυναίκα του, τη Χλόη. Η Χλόη θαύμασε τα σκουλαρίκια της και η Χέδερ την παρακάλεσε να τα πάρει ως ευχαριστήριο δώρο που ο Ρέι τη βοήθησε να ξαναβρεί τον δρόμο της. Το δώρο έγινε δεκτό, αλλά έπειτα ο Ρέι έδωσε στη Χέδερ έναν μικρό σουγιά που είχε φτιάξει ο ίδιος.

«Θα τα πουλήσω στην έκθεση. Σκληρό ξύλο από ευκάλυπτο και λάμα από σίδηρο μετεωρίτη», είπε.

«Σίδηρο μετεωρίτη;»

«Ναι. Εκείνον που έπεσε στο Γουίλκινκάρα».

Ο σουγιάς είχε σκαλιστές παραστάσεις, εμού και καγκουρό στη μία πλευρά και κάτι που μάλλον ήταν ο Γαλαξίας στην άλλη. Ήταν εξαιρετικός. Η Χέδερ κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Δεν μπορώ να το πάρω αυτό! Πρέπει να αξίζει εκατοντάδες δολάρια».

«Θα είμαι τυχερός αν τους πουλήσω είκοσι δολάρια τον ένα. Πάρ' τον. Σοβαρά. Ανταλλαγή, τα σκουλαρίκια για το μαχαίρι. Βλέπεις τον κρίκο στο κάτω μέρος; Μου έχουν πει ότι, αν περάσεις τα κλειδιά σου εκεί και τον βάλεις στον δίσκο έξω από τον ανιχνευτή μετάλλων μαζί με το κινητό σου, μπορείς να τον κρατήσεις μέσα στο αεροπλάνο. Νομίζουν ότι είναι κάτι σαν μπρελόκ για τα κλειδιά».

Ο Ρέι δεν έλεγε να υποχωρήσει για το δώρο και η Χέδερ το δέχτηκε ευγενικά. Μπήκε στο Toyota, χαιρέτησε και γύρισε πίσω στον δρόμο, ως την πινακίδα για τα οδικά έργα. Αυτή τη φορά πήρε τη σωστή στροφή για το Άλις. Όσο πλησίαζε στην πόλη, ο δρόμος γινόταν όλο και πιο υποφερτός. Σπίτια και καταστήματα ξεπρόβαλλαν μέσα από το σκοτάδι. Είδε φωτιές με άντρες και γυναίκες συγκεντρωμένους γύρω τους.

Κι άλλοι ιθαγενείς που πρέπει να είχαν έρθει κι αυτοί για το πανηγύρι.

Το σήμα του GPS επανήλθε στο κινητό, το ίδιο και το ραδιόφωνο. «Στην επόμενη διασταύρωση, στρίψτε αριστερά για το αεροδρόμιο του Άλις Σπρινγκς», ανακοίνωσε ξαφνικά το Google Maps με ζωνρή αυστραλιανή προφορά. Σε δέκα λεπτά έφτασαν στο αεροδρόμιο. Πήγε στον χώρο στάθμευσης των ενοικιαζόμενων αυτοκινήτων κι έσβησε τη μηχανή. Μια πινακίδα πάνω από το σκίτσο ενός θλιμμένου σκυλιού και μιας αδιάφορης γάτας έγραφε «ΜΗΝ ΤΑΪΖΕΤΕ ΝΤΙΝΓΚΟ, ΑΓΡΙΟΥΣ ΣΚΥΛΟΥΣ ΚΑΙ ΑΓΡΙΕΣ ΓΑΤΕΣ». Βεβαιώθηκε ότι οι πόρτες ήταν κλειδωμένες και τους άφησε όλους να κοιμηθούν για λίγο ακόμα.

«Φτάσαμε», είπε τελικά και κούνησε απαλά τον Τομ.

Αυτός τεντώθηκε. «Ωραία. Ευχαριστώ, αγάπη μου. Θα οδηγούσα κι εγώ λίγο! Έπρεπε να με ξυπνήσεις. Κανένα πρόβλημα;»

«Όχι ιδιαίτερα, πέρα από ένα μεγάλο καγκουρό που βγήκε στη μέση του δρόμου», του απάντησε, συνδέοντας τον σουγιά στο μπρελόκ της.

«Είδες καγκουρό και δεν μας ξύπνησες; Έλα, ρε γαμώτο!» γκρίνιαξε ο Όουεν από το πίσω κάθισμα και μετά συσπάστηκε ολόκληρος από ένα χασμουρητό.

Ξύπνησαν την Ολίβια, πήραν τις βαλίτσες τους και μπόκαν θολωμένοι και νυσταγμένοι στον τερματικό σταθμό. Είχαν τρεις ώρες μέχρι την πτήση. Ο Τομ δεν είχε αργήσει ποτέ στη ζωή του σε πτήση και δεν θα αποκτούσε τώρα μια τέτοια κακή συνήθεια. Το αεροδρόμιο ήταν έρημο, εκτός από ένα ζευγάρι γκοθ με υπερβολικό βάψιμο που προφανώς δεν θα

έμοιαζαν καθόλου με τις φωτογραφίες των διαβατηρίων τους. Όταν ήρθε η σειρά της στο μηχάνημα ακτίνων X, η Χέδερ χαμογέλασε σε μια ηλικιωμένη υπάλληλο ασφαλείας.

«Οι γκοθ στις μέρες μας – πολύ βάψιμο και καθόλου πλιάτσικο», είπε. Η γυναίκα το σκέφτηκε για μια στιγμή και μετά γέλασε χαμηλόφωνα. Έκανε νόημα στην οικογένεια να περάσει.

Κανείς δεν της κατέσχεσε τον σουγιά. Κάτι που αποδείχθηκε μεγάλη τύχη για τη Χέδερ, γιατί δυο μέρες αργότερα θα της έσωζε τη ζωή.